

דרשת מוהר"ח

שצו

חיים והוא פרנס המתגאה על הצבור שלא לש"ש, יורדיו לגיהנם ונדונין בה לדורי דורות, גיהנם כלה והם אינם כלים.

על כן יש לכל אדם לחפש בדרכיו ולחקר מעשיו, אולי הוא מאותו שאין להם חלק לעה"ב ח"ו כי אף העוסקים בתורה תמיד, אולי עברו עליהם כמה שעות ביום שהיו יכולים לעסוק בתורה ולא עסקו, והוא ח"ו בכלל "דבר ה' בזה", ואולי הניח תפלין שלא במקום שמחו של תינוק רופס.

וביותר הראשים והמנהיגים צריכין להתבונן על עצמם, אולי ח"ו היו מתגאים על הצבור שלא לשם שמים. כי אפילו אם היו עוסקים בדבר מצוה, אם לא היה פונתם, רק כדי להרבות כבודם, ולא לש"ש, הרי הוא בכלל הנותנים חתיתם בארץ החיים ח"ו. וגם אולי בזה ת"ח, וגם אולי אמר הני רבנו, וגם אולי אמר מאי אהנו לו רבנו.

ושאר העם צריכין להתבונן אולי ח"ו נכשל בעון **הקאנקורענציע**, כי בעוה"ר הוא מצוי מאוד בזמננו, בצאתם לשוק לשבר בר מיד האיננו יהודי, ובא חברו ורוצה ג"כ לקח אותה התבואה, מה שהראשון התנפח עדין בסד המקח עם האיננו יהודי ואינו רוצה להניחו שיקחהו השני, כי הוא עומד מכבר על המקח עם האיננו יהודי, והשני ^{נאמר} בשרואה זאת, מקנאתו מרעהו על שהוא קונה במקח מעט, ואף שידע שישאר התבואה להראשון, הוא מוסיף בכיון על המקח יותר גם ממה שבקש האיננו יהודי בעצמו, ומחמת זה מכרח הראשון לתן לא"י המקח זה. וכן בענין ההוספות על **הארענדעס** הדבר נעשה כהתר בעיני המון עם, וכל זה ענין מסיני, ועל זה ידו כל הדוים, כי מי יאמר זכיתי לבי.

ואם כן ודאי עקר הדין הוא על ענין העוה"ב, ולכן שיף שפיר ספרי מתים, כי גם המה שיכים בדין לעוה"ב.

ואמת הוא בלי ספק, שגם על עניני הגוף נדונים בר"ה, אף מי הוא פתי אשר יערב לו לבו לבקש על עניני הגוף, נגד ספק אבדן